

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/137/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113228347
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8113228347.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Anny Ilčinovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: Y. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. XXX/XX, B. Q., právne zastúpený JUDr. Zdeňkou Vokálovou, advokátkou so sídlom v Prešove, Hlavná 61 proti žalovanému: Rapid life životná poisťovňa a. s., so sídlom Garbiarska 2, Košice, IČO: 31 690 904, v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku a odklad vykonateľnosti, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 04. 02. 2015, č. k. 14C/261/2013-191 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom zrušil rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, so sídlom Alžbetina 41, Košice, sp. zn. 3C/3475/2012 zo dňa 19. 01. 2012. Odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice so sídlom Alžbetina 41, sp. zn. 3C/3475/2012 zo dňa 19. 01. 2012 do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol a vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že skutkovo mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 16. 10. 2009 uzatvorená poisťná zmluva č. 4517200001. Uvedená zmluva je zmluvou spotrebiteľskou podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, pričom zo zmluvy je zrejmé, že žalovaný ako poisťovateľ konal v rámci predmetu svojej činnosti a žalobca je spotrebiteľom. Poisťná zmluva bola vyplnená na vopred pripravenom predtlačenom tlačive žalovaného a všeobecné poisťné podmienky (VPP), ktoré sú súčasťou zmluvy, predstavovali taktiež formulárové tlačivo, ktoré žalobca nemohol žiadnym spôsobom meniť, teda ani ovplyvniť jeho obsah.

Rozhodcovská doložka, na základe ktorej rozhodol rozhodcovský súd je formulovaná vo všeobecných poisťných podmienkach k poisťnej zmluve v časti XV. - rozhodcovské konanie, ktoré predstavujú rozsiahly text písaný malými písmenami. Podľa tejto doložky všetky vzájomné spory a sporné nároky budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Rozhodcovské konanie sa zásadne riadi zákonom č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov s výlukami a odchylnou právnou úpravou vykonanou týmto článkom, štatútom rozhodcovského súdu a jeho rokovacím poriadkom.

Pri posudzovaní platnosti rozhodcovskej doložky súd vychádzal z právnych záverov prijatých Najvyšším súdom SR v rozhodnutiach sp. zn. 6MCdo/9/2012, 6Cdo/1/2012 a 6Cdo/3/2013. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/1/2012 sa týka žalovaného a aj v ňom Najvyšší súd SR dospel k

záveru o neplatnosti rozhodcovskej doložky z dôvodu, že nebola individuálne dojednaná a že spôsobuje nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd za jednoznačne preukázané, že aj keby žalobca nebol podpísal osobitné dojednania k poisťnej zmluve, platila by XV. časť VPP - „rozhodcovské konanie“, z ktorej vyplýva, že spory medzi účastníkmi budú riešené výlučne rozhodcovským súdom. Súd mal ďalej za preukázané, že aj keby žalobca mal pred podpisom poisťnej zmluvy možnosť oboznámiť sa s VPP, resp. osobitnými zmluvnými dojednaniami, v rámci ktorých je aj ustanovenie týkajúce sa riešenia sporov a tzv. rozhodcovská doložka, nemohol ovplyvniť obsah týchto zmluvných dojednaní a z tohto dôvodu rozhodcovskú doložku nemožno považovať za individuálne dojednanú. Podľa názoru súdu je nesporné, že v rámci rozhodcovského konania boli pri rozhodovaní porušené všeobecne závažné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, minimálne ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách (§ 53 Občianskeho zákonníka) a z tohto dôvodu je namieste žalobe postupom podľa ust. § 40 ods. 1 písm. j) zákona č. 244/2002 Z. z. vyhovieť a predmetný rozhodcovský rozsudok zrušiť. Podstatným dôvodom pre zrušenie rozhodcovského rozsudku je aj dôvod vyplývajúci z ust. § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z., lebo žalobca v tomto konaní namietal platnosť rozhodcovskej zmluvy, pričom súd toto zmluvné dojednanie vyhodnotil ako neprijateľné a teda neplatné. Zároveň súd mal za preukázané, že v prejednávanej veci bola porušená zásada rovnosti účastníkov (§ 40 ods. 1 písm. h) zákona č. 244/2002 Z. z.), a to minimálne už pri výbere rozhodcu (žalobca nemohol ovplyvniť kreovanie tohto orgánu) a táto skutočnosť zakladá značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Z vyššie uvedených dôvodov preto súd považoval dojednanie rozhodcovskej doložky za neprijateľnú a neplatnú zmluvnú podmienku, a preto s poukazom na ust. § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. rozhodcovský rozsudok zrušil. Zároveň v zmysle ust. § 40 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. rozhodol aj o odložení vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku.

Návrh žalovaného na prerušenie konania do času, než bude právoplatne ukončené konanie pred Ústavným súdom SR sp. zn. II. ÚS 499/2012 zamietol z dôvodu hospodárnosti a z toho dôvodu, že sa nejedná o totožnú skutkovú situáciu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Uviedol, že súd pri posúdení či ide o individuálne dojednanú rozhodcovskú doložku vec nesprávne právne posúdil, pretože nesprávne interpretoval právnu normu. Žalovaný súdu predložil písomný dôkaz - záznam o potrebách a požiadavkách klienta, ktorý preukazuje, že žalobca mal priestor nielen oboznámiť sa so všetkými podmienkami VPP, ale sprostredkovateľ poistenia mu tieto podmienky aj vysvetlil. Je nepochybné, že poisťovňa nemala inú možnosť ako akceptovať tento záznam bona fide ako pravý a verne odrážajúci skutočný priebeh predzmluvnej komunikácie s klientom v právne odôvodnenom presvedčení, že preukazuje skutočný rozsah splnených povinností sprostredkovateľa poistenia. Ďalej súd tvrdí, že žalobca nemohol ovplyvniť obsah zmluvných dojednaní, avšak vôbec neuviedol prečo ich nemohol ovplyvniť. Súd je povinný pri posudzovaní neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách najprv zistiť, či zmluva obsahuje neprijateľnú podmienku. Ak však takáto inak neprijateľná podmienka bola dojednaná individuálne, nemôže ju súd vyhlásiť za neplatnú. Súd tak nesprávne interpretoval § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v dôsledku tejto interpretácie došiel k nesprávnemu právnomu záveru. Súd vec nesprávne právne posúdil, pričom to dosiahlo až taký rozmer, že v súvislosti s posúdením či sa jedná o neprijateľnú podmienku súd priznal spotrebiteľovi také práva, ktoré právne predpisy SR spotrebiteľovi nepriznávajú. Zároveň súd neuviedol, z akého právneho predpisu takéto právo spotrebiteľovi vyplýva, čím spôsobil nepreskúmateľnosť rozhodnutia. K porušeniu rovnosti účastníkov konania dohodou o výbere rozhodcu nemohlo dôjsť, keďže sa jedná o predsúdny úkon, a teda úkon, ktorý predchádza samotnému konaniu. Spôsob ustanovenia rozhodcu nie je právom v rozhodcovskom konaní, ale sa uskutočňuje ešte pred začatím konania, a preto ani nemohlo dôjsť k porušeniu rovnosti účastníkov konania. Súd tiež neposúdil, že v predmetnom prípade žalovaný ustanovil iba Stály rozhodcovský súd a rovnako nemal žiadny vplyv na výber rozhodcu, pretože výber rozhodcu podľa rokovacieho poriadku uskutočňuje generálny riaditeľ podľa vyťaženia jednotlivých rozhodcov. Rovnako v konaní pred všeobecným súdom si spotrebiteľ tiež nie je oprávnený vyberať sudcu. Aby súd mohol vysloviť, že ide o neprijateľnú podmienku musí odôvodniť naplnenie všetkých predpokladov hypotézy právnej normy, a to konkrétne obsiahnutých v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Musí teda zdôvodniť, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, musí konkrétne skutkovo ustáliť, že ide o konkrétne ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v konkrétnych právach a povinnostiach zmluvných strán, a to v neprospech spotrebiteľa. Súd tak musí uviesť, v ktorých právach a povinnostiach je spotrebiteľ ukrátený oproti

dodávateľovi a zároveň musí uviesť, z akého právneho predpisu alebo z čoho konkrétne takéto právo alebo povinnosť spotrebiteľovi vyplýva. Ďalej skonštatoval, že súd vydal nepreskúmateľné a zmätočné rozhodnutie, vec nesprávne právne posúdil, pričom to dosiahlo až takých rozmerov, že v súvislosti s posúdením či sa jedná o neprijateľnú podmienku, súd priznal spotrebiteľovi také práva, ktoré právne predpisy SR spotrebiteľovi vôbec nepriznávajú. Súd spochybnil právo strán dohodnúť si na základe vlastného uváženia práva a povinnosti a zároveň spochybnil možnosť danú zákonom č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní dohodnúť si spôsob výberu rozhodcu. Zároveň súd nezohľadnil, že v danom prípade nerozhodoval ako rozhodca ľubovoľná fyzická osoba poverená poisťovňou, ale Stály rozhodcovský súd, a to Arbitrážny súd Košice. Tým, že súd neprečítal listiny, resp. ich jednotlivé články významné pre konanie a zároveň tým, že opomenul vyhlásiť, ktoré skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné podľa § 118 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku nemohlo byť účastníkom z vykonaného dokazovania celým spisom známe, ktoré dôkazy, resp. ich časti súd vykonal, pretože ich považuje za právne významné a ktoré naopak za právne významné pre správne posúdenie sporu nepovažuje, čím súd znemožnil účastníkom konania ďalej konať pred súdom a predkladať ďalšie návrhy dôkazov. Opomenutím týchto vyhlásení súd porušil zásadu kontradiktórnosti konania, pretože strany sa o právnych dôvodoch, na ktorých súd založil svoje rozhodnutie, a teda prečo je rozhodcovská doložka neplatná, dozvedeli až v samotnom rozhodnutí. Strany tak vôbec nemali možnosť sa k týmto skutočnostiam vyjadriť a predkladať dôkazy na ich potvrdenie alebo vyvrátenie a týmto pochybením súdu bola stranám odňatá možnosť konať pred súdom. Súd tak odvolateľovi znemožnil konať v rámci prvostupňového konania a dôvody neprijateľnosti odvolateľ mohol namietat' a predkladať k nim dôkazy a argumenty až v odvolacom konaní. Preto odvolateľ má za to, že súd sa v rozhodnutí nevysporiadal s právne relevantnými skutočnosťami významnými pre samotné rozhodnutie vo veci. Rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení, pričom súd nedostatočne odôvodnil svoje právne závery. Súd si v odôvodnení v niektorých prípadoch sám protirečil, čo spôsobilo nepreskúmateľnosť a zmätočnosť rozhodnutia. Súd viedol súdne konanie v rozpore s Občianskym súdnym poriadkom, čo vyplýva aj zo zápisnice o pojednávaní, pričom samotným priebehom konania porušil základné zásady súdneho konania akou je zásada kontradiktórnosti konania, ale aj princíp iura novit curia, čo v konečnom dôsledku viedlo k upretiu práva účastníkov na spravodlivý proces.

Žalobca k podanému odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a priznať trovy odvolacieho konania 72,92 Eur.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 214 O. s. p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Prešove najmenej 5 dní vopred, rozsudok a verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O. s. p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Zásadnou právnou otázkou v predmetnej veci v súvislosti aj s dôvodmi uvádzanými žalovaným v odvolaní bola otázka, či rozhodcovská doložka, na základe ktorej rozhodcovský súd rozhodol a ktorá je upravená v čl. XV. VPP, podľa ktorej všetky vzájomné spory a sporné nároky poistenia budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní, je podmienkou individuálne dojednanou (ako tvrdil odporca) a v negatívnom prípade, či zakladá hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (neprijateľná podmienka).

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

V zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách („Smernica“), zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa.

V zmysle § 54 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka, sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou, nemôžu odchyliť v neprospech spotrebiteľa od ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Nesmú obsahovať podľa § 53 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Ako vyplýva zo spisového materiálu rozsudkom rozhodcovského Arbitrážneho súdu v Košiciach zo dňa 19. 01. 2012, sp. z. 3C/3475/2012 bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť žalovanému peňažnú sumu vo výške 103,79 Eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 276 Eur (č. l. 12 - 14 spisu). Tento rozsudok bol žalobcovi doručený 04. 09. 2013. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa ďalej vyplynulo, že žalovaný uzatvoril so žalobcom dňa 16. 10. 2009 poisťnú zmluvu č. 4517200001 (č. l. 4 - 7 spisu).

V danej veci sa žalobca domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku žalobou zo dňa 01. 10. 2013 na Okresnom súde Prešov s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky dojednanej vo Všeobecných poisťných podmienkach.

Žalobca v žalobe poukazoval, že rozhodcovská doložka, ktorá tvorí súčasť poisťnej zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a ako taká je neplatná, čím došlo k porušeniu jeho práv ako spotrebiteľa. Na základe tejto doložky došlo k vydaniu rozsudku rozhodcovského súdu, aj keď k tomu nemalo dôjsť, pretože rozhodcovská doložka nebola platne uzavretá a právomoc rozhodcovského súdu nebola daná. Na základe takto dojednanej rozhodcovskej doložky v poisťnej zmluve bol dňa 19. 01. 2012 vydaný rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu v Košiciach pod sp. zn. 3C/2475/2012.

Smernica Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vychádza nie z minimálneho okruhu nekalých klauzúl, ktoré sa majú transponovať, ale zo vzorového okruhu klauzúl. V konečnom dôsledku sa okruh neprijateľných podmienok de lege lata uvedený v § 53 ods. 4 OZ upravil postupne viacerými novelami až po uplynutí transpozičnej lehoty (napr. neprimeraná sankcia pod písm. k/ bola upravená až novelou vykonanou zákonom č. 568/2007 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2008, kým hlavná transpozícia bola vykonaná zákonom č. 150/2004 Z. z. účinným od 01.04.2004.

Členské štáty si mohli vybrať, do akej miery prevezmú smernicou odporúčané nekalé klauzuly. Zároveň sa však umožnilo členským štátom prekročiť rámec smernice, čo umožnilo upraviť okruh neprijateľných podmienok aj širšie ako odporúča smernica „Členské štáty môžu prijať alebo si ponechať najprísnejšie opatrenia kompatibilné so zmluvou v oblasti obsiahnutej touto smernicou s cieľom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa“, (čl. 8 smernice).

Kým smernica vychádza zo vzorového okruhu nekalých klauzúl, slovenský zákonodarca upravil režim súdnej kontroly neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách na základe indikatívneho výpočtu neprijateľných podmienok (arg. slovo „najmä“ v § 53 ods. 4 OZ). To znamená, že súdu nič nebráni judikovať neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve podľa tzv. generálnej klauzuly v § 53 ods. 1 OZ, a teda nad rámec zoznamu podmienok uvedených v prílohe smernice alebo okruhu uvedeného v Občianskom zákonníku. Nemožno napríklad vylúčiť, že súd so zreteľom na ostatné

zmluvné podmienky (čl. 4 ods. 1 smernice) posúdi rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú bez ohľadu na jej znenie, teda že neobstojí žiadna rozhodcovská doložka a priestor pre rozhodcovské konanie bude len pri preukázateľnom individuálnom vyjednaní rozhodcovskej zmluvy zo strany spotrebiteľa.

Odvolací súd poukazuje na kritériá neprijateľnej podmienky, za ktorú sa považuje podmienka, ktorá 1. je obsiahnutá v štandardnej formulárovej zmluve, 2. spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán, 3. nerovnováha musí byť daná v neprospech spotrebiteľa.

Odvolací súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom, že o doložku, ktorá vyžaduje, aby spotrebiteľ riešil spory výlučne v rozhodcovskom konaní ide aj vtedy, ak sice spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa tejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený nezvratne podrobiť sa rozhodcovskému konaniu (porov. uznesenia Krajského súdu v Trnave vo veciach sp. zn. 10CoE/153/2011, sp. zn. 10CoE/30/2011, sp. zn. 10CoE 109/2011). Právna veda na tento problém reaguje Kristiánom Csachom: „Z pohľadu spotrebiteľa je totiž rovnocenné, či riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu „vnúti“ štandardná zmluvná klauzula, alebo dodávateľ svojím konaním. Spotrebiteľ má byť chránený pred oboma. Práve proti možnosti dodávateľa diktovať svoju vôľu v zmluvnom vzťahu bol vytvorený celý mechanizmus spotrebiteľsko-právnej ochrany pred štandardnými zmluvami.“ In: Štandardné zmluvy, str. 214, Vydavateľ Aleš Čeněk, 2010).

Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r/ OZ je svojím obsahom najbližšie problémovej doložke „...vyžaduje v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní“.

Uvedené ustanovenie sa má vykladať z pohľadu spotrebiteľa a jeho ochrany a nie z pohľadu dodávateľa. (porov. internetovú diskusiu na otázku neprijateľnosti doložky, ktorá ponúkala na výber medzi štátnym a rozhodcovským súdom: <<http://www.lexforum.sk/247>> Kristián Csach: „Takže otázne je, ako by som posúdil reálne možnosti, ktoré by nastali:

1. Spotrebiteľ by inicioval konanie na RS - OK, RS môže konať (písmenko r) nezakazuje, aby spotrebiteľ sa na RS obrátil, zakazuje iba to, aby to bol jediný orgán, na ktorý sa môže obrátiť).
  2. Spotrebiteľ by inicioval konanie na súde - OK, súd môže konať
  3. Dodávateľ by inicioval konanie na súde - OK, súd môže konať
- Samozrejme, problematickou by bola tá najočakávanejšia:
4. Dodávateľ by inicioval konanie na RS - klauzula je neprijateľná, ak nie je alternatíva daná pre spotrebiteľa, aby rozhodcovské konanie zastavil a „odsunul“ na iné bojisko.

Podľa dôvodovej správy k § 53 ods. 4 písm. r/ OZ „spotrebiteľ môže svoje práva uplatňovať nie iba v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky, ale ak sa tak rozhodne, aj v občianskoprávnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude v zmysle navrhovaného ustanovenia považovaná za neprijateľnú“.

Teda podľa Csacha doložku nie je možné akceptovať, ak by vyžadovala od spotrebiteľa podrobiť sa arbitráži. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r/ OZ nie je len o možnosti výberu medzi štátnym a súkromným súdom, ale predovšetkým o dôsledkoch, ktoré zakladá, a teda, či doložka nenúti spotrebiteľa podrobiť sa nezvratnej arbitráži.

Ako je zřejmé zo smernice, na spotrebiteľa pri typových zmluvách dopadá ochranný režim zákazu neprijateľných zmluvných podmienok. O typovú zmluvu vrátane rozhodcovskej doložky ide aj v predmetnej právnej veci. Nepochybne ide o štandardnú typovú zmluvu medzi podnikateľom a spotrebiteľom (čl. 1 ods. 1, čl. 2 písm. b/, c/ Smernice Rady 93/13/EHS).

Odvolací súd zastáva názor, že pokiaľ ide o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú doložku, možnosť voľby pre spotrebiteľa je len iluzórna, pretože takmer s pravidelnosťou rozhodcovské žaloby podávajú veritelia, čo možno odôvodniť aj rozsahom nárokov plynúcich zo štandardne formulovanej zmluvy. Naopak, ak niektorý spotrebiteľ výnimočne uplatňuje svoje práva, tak využíva - pre neho transparentný štátny súd. Odvolací súd pritom nepochybuje o tom, že spotrebiteľ, ktorý sa rozhodne osobitne individuálne vyjednať rozhodcovskú zmluvu, by aj reálne rozhodcovské konanie využil, pretože inak by jeho individuálne („sólo“) vyjednávanie nedávalo zmysel.

Poskytovanie spravodlivosti musí mať svoje limity a musí aj pre súkromnoprávnu sféru arbitrov. Ide o rozhodovanie o právach a právom chránených záujmoch osôb, ktoré môže výrazne zasiahnuť do života ľudí a ak sa majú akceptovať pri poskytovaní spravodlivosti súkromnoprávne prvky, tak len s jednoznačnými garanciami vylučujúcimi pochybnosti o férovom arbitrážnom konaní vrátane rozhodcovskej zmluvy. Doložky nemôžu predstavovať pasce pre spotrebiteľov za účelom čo najskoršieho privodenia exekúcie.

V danom prípade podľa obsahu spisu dodávateľ preukázateľne navyše nevysvetlil spotrebiteľovi význam rozhodcovskej doložky, na rozdiel od zásad občianskeho súdneho konania, nepredstavil mu pravidlá, podľa ktorých sa bude viesť súkromný „súdny“ proces a nedal mu po preukázateľnom poučení na výber rozhodnúť sa (pre porovnanie § 90 ods. 3 Zákona o platobných službách).

Aj procesné pravidlá rozhodcovského súdu ponímajúce kontraktúálnu inkorporáciu prostredníctvom rozhodcovskej doložky sú súčasťou zmluvného vzťahu a ako formulárový produkt podliehajú súdnej kontrole neprijateľnosti zmluvných podmienok. Ak povinný spotrebiteľ mal vyjednať súkromný „súdny“ proces, mal by nepochybne poznať tieto pravidla. O týchto niet v spise ani zmienky. Odvolateľ sa bráni tým, že navrhovateľ bol dostatočne poučený a táto skutočnosť vyplýva zo Záznamu o potrebách klienta.

Odvolací súd si nedokáže predstaviť rokovanie spotrebiteľa o rozhodcovskej doložke a jej perfektné individuálne zmluvné vyjednanie, ak spotrebiteľ nepozná jeho obsah (vedľajší predmet zmluvy). Je takmer notorietou, že v rámci uzatvárania spotrebiteľských zmlúv sa díleri nezmieňujú o podrobnostiach a procesných pravidlách rozhodcovského konania. Získavanie podpisov spotrebiteľov pod údajné individuálne vyjednanie má kampaňovitý rozmer. Tvrdenie o tom, že si takýto proces vyjednal spotrebiteľ a pritom nepoznal jeho obsah, je poznačené neudržateľnou tendenciou dosiahnuť arbitráž, s čím je spojené ďalšie zvýšenie nákladov spotrebiteľa.

Môže sa vyskytnúť otázka, či by vôbec spotrebiteľa napadla myšlienka namietat neprijateľnosť rozhodcovskej doložky. Tu odvolací súd poukazuje na nutnosť objektívneho posúdenia rozhodcovskej doložky a nie je rozhodujúca vôľa účastníka zmluvného vzťahu a v tomto zmysle ani jeho aktivita. Neprijateľná rozhodcovská doložka je absolútne neplatná (§ 53 ods. 5 OZ) a je povinnosťou nielen súdu, ale aj rozhodcu z tohto právneho posúdenia vyvodit všetky právne dôsledky a poskytnúť náležitú ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že rozhodca iba zriedkavo pristupuje k posúdeniu platného založenia vlastnej právomoci, resp. túto iba formalisticky skonštatuje ako danú. Odvolací súd tak nadobudol presvedčenie, že aj toto konanie je prejavom nerešpektovania práv spotrebiteľov, resp. reflexiou absencie neustrannosti a nezaujatosti rozhodcu.

Akceptovateľnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských veciach sa ponúka napríklad osobitným vyjednaním a nie nanútením arbitráže spotrebiteľovi. Arbitráž môže fungovať, ale za transparentných podmienok ako efektívny prostriedok ochrany a keď aj spotrebiteľ rozumie, o čo v prípade rozhodcu ide.

Na individuálne dojednanie je však potrebné rešpektovať a zachovať proces tvorby zmluvy ustanovený v OZ. Naproti tomu nevhodné predkladanie podmienok predstavuje jednu z nekalých obchodných praktík (klamlivá obchodná praktika; § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa; ďalej len „ZOS“). Predkladanie rozhodcovských doložiek spotrebiteľom za stavu, keď nepoznajú pravidlá arbitráže (predmet rozhodcovskej zmluvy) a prirodzene nevenujú dostatočnú pozornosť tejto časti formuláru, sa zneužíva k záverom o individuálnom vyjednaní zo strany spotrebiteľov, pričom na tomto nič nemení technika predkladania - inkorporovanie doložky do všeobecných zmluvných podmienok versus vyhotovenie štandardnej rozhodcovskej zmluvy na samostatnom liste (hárku) papiera.

Zbavenie sa zodpovednosti za nekalú obchodnú praktiku pri nevhodnom predkladaní zmluvných podmienok argumentáciou, že spotrebiteľ mal byť bdely, odvolací súd neprijíma, a odsudzuje ako konanie hraničiace so zlým úmyslom v zmluvných vzťahoch. Je neakceptovateľné, aby porušovateľ práva presúval zodpovednosť na slabšieho a je vylúčené, aby za takýchto okolností súd akceptoval rozhodcovskú doložku.

Odvolací súd pripomína judikatúru súdneho dvora [...je nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na nekalosť zmluvnej podmienky (Océano, Mostaza Claro (bod. 25-27), Godard

(bod 61), ASTURCOM (bod 51), uznesenie POHOTOVOSTĚ (bod 50), Pannon a iné]. To isté platí, pokiaľ ide o rozpor rozhodcovskej doložky s generálnou klauzulou. Odvolací súd navyše poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR z 24.2.2011, IV. ÚS 55/2011-19, v ktorom ústavný súd podporil judikatúru na ochranu spotrebiteľa: „Zákon explicitne nekonfrontuje navzájom inštitút dobrých mravov a inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky. Odvolací súd nezaznamenal ani v judikatúre pomenovanie týchto inštitútov súkromného práva. Každopádne na to, aby sa skonštatovala blízkosť týchto inštitútov z hľadiska ich významu a zákonom sledovaného cieľa ratio legis, netreba použiť ani zložité výkladové metódy.

Pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku, aj takto sa dajú definovať dobré mravy, ak tomuto kritériu zmluvná podmienka nevyhovuje, prieči sa dobrým mravom.

Nie každá zmluvná podmienka, ktorá vyvoláva nepomer v spotrebiteľskej zmluve v neprospech spotrebiteľa, je neprijateľná. Pokiaľ je však zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória a prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom. Zároveň týmto vzniká základ pre docielenie skutočnej, rovnosti, pretože na absolútne neplatnú zmluvnú podmienku súd prihliadne aj bez návrhu a rovnako aj bez návrhu súd exekúciu zastaví o plnenie z takejto neprijateľnej zmluvnej podmienky. Ak by takouto neprijateľnou zmluvnou podmienkou bola samotná rozhodcovská doložka a dodávateľ ju použije, v takomto prípade ide o výkon práv v rozpore s dobrými mravmi.“

Dodávateľ s odbornou starostlivosťou mal a musel vedieť, že nemá používať neprijateľné podmienky a má poznať aj dôsledky ich používania. Dodávateľ musí počítať s tým, že plnenie z nekalej podmienky mu súd nemôže vymôcť.

Podľa čl. 38 Charty základných práv Európskej únie „politiky štátov zabezpečia vysoký stupeň ochrany spotrebiteľa“.

Ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách vychádza z predpokladu, že spotrebiteľ je z hľadiska informovanosti a z hľadiska vyjednávacej pozície v slabšom postavení. To platí aj vo vzťahu, keď zmluvný vzťah obsahuje aj vedľajšie zmluvné ustanovenia formulárovej povahy (záložné zmluvy, ručiteľské zmluvy, dohody o zrážkach zo mzdy, rozhodcovské zmluvy a pod.).

Možnosť zmeny obsahu štandardných podmienok zo strany spotrebiteľa je len iluzórna a je zrejmé, že ide o rovnosť len formálnu. Aby sa dosiahla faktická rovnosť, je to možné dosiahnuť len vonkajším zásahom tzv. súdnou kontrolou (porov. rozsudky Mostaza Claro C 168/05, Océano Grupo Editorial SA C 240/98-C 244/98).

Snaha názorovo uprednostniť jednostranný výklad zákona na strane odvolateľa evidentne naráža na ciele práva Európskej únie, ktoré musí štát naplniť. Medzinárodná zmluva vrátane Zmluvy o fungovaní EÚ má po jej ratifikácii prednosť a v hierarchii právnej sily je nad zákonom (čl. 7 ústavy). Lojalita k aktom EÚ je zásadná a rešpektovanie judikatúry súdneho dvora je principiálnou otázkou. Odvolací súd nechce relativizovať význam princípu právnej istoty vyplývajúci z právoplatného rozhodnutia, ale na druhej strane ak ide o výnimočné a závažné okolnosti a naplnenie cieľov práva EÚ, súd ich má naplniť.

Podľa čl. 3 ods. 2 smernice „Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou“.

Možnosť ponúknuť spotrebiteľovi rozhodcovské konanie nič nemení na podstate povahy individuálne vyjednanej rozhodcovskej doložky.

Evidentne ide o vopred dodávateľom naformulované zmluvné klauzuly, vrátane časti o rozhodcovskom konaní a rovnako je zrejmé, že spotrebiteľ nemôže meniť formulárovú zmluvu ani obsah rozhodcovskej zmluvy vrátane rokovacieho poriadku rozhodcovského súdu. Cieľ smernice garantovať súdnu kontrolu

neprijateľnosti zmluvných podmienok sa týka 1. dodávateľom vopred naformulovaných klauzúl a 2. bez možnosti meniť ich obsah. Je pritom irelevantné, či niektorú časť zmluvy dodávateľ osobitne spotrebiteľovi navrhol.

Podľa názoru vyjadreného v odvolaní by platilo, že všetky rozhodcovské zmluvy dohodnuté so spotrebiteľom sú individuálne vyjednané len z dôvodu, že spotrebiteľ uviedol o jeden podpis v zmluve navyše. Úplne by sa strácal cieľ a zmysel súdnej kontroly formulárových podmienok, ktorých obsah spotrebiteľ nemôže nejako zmeniť. Spotrebiteľ mohol rozhodcovskú doložku ako celok prijať alebo odmietnuť, a na otázku, či si rozhodcovskú doložku vymienil, možno iba ťažko odpovedať kladne, keďže jej obsah, vrátane relevantných pravidiel rozhodcovského procesu zjavne nepoznal.

Teória prezentovaná v odvolaní je v priamom rozpore s relevantnými ustanoveniami OZ. Tu rovnako platí, že za podmienku, ktorá nie je individuálne vyjednaná, sa považuje podmienka, ktorá bola vopred naformulovaná a spotrebiteľ nemôže meniť jej obsah. Ak by podstatu individuálne vyjednanej zmluvnej podmienky determinovala bez ďalšieho možnosť výberu, zo súdnej kontroly by boli vylúčené všetky formulárové typové zmeny a doplnky k pôvodnej zmluve, keďže bolo len na spotrebiteľovi, či k formulárovým zmenám pristúpi. S tým sa odvolací súd nemôže stotožniť, keďže by došlo k popretiu zmyslu a cieľa ochrany práv spotrebiteľa (Smernice 93/13/EHS) a k spochybneniu ochrany a podpory efektívneho vnútorného trhu EÚ očisteného od nemorálnych zmluvných klauzúl. Vo formulároch môžu byť pre spotrebiteľa dôležité, ale aj nepotrebné veci, no spoločným znakom za každých okolností je, že spotrebiteľ nemá možnosť meniť obsah formulára. Buď ho akceptuje alebo zmluva nevznikne. Súdna kontrola bola vytvorená práve z dôvodu ochrany pred diktátom formulárových zmlúv, vrátane formulárových zmien a doplnkov pripravených vopred dodávateľom. Uvedený cieľ žalovaný náležite nedocenil, resp. nesprávne interpretoval, o to viac, že ide o medzinárodný záväzok Slovenskej republiky k EÚ.

Tento záver možno vystihnúť z judikatúrneho vývoja súdneho dvora v rozhodnutí Pohotovosť/S. (bod 50.). Preto aj ochrana poskytovaná súdom vo vzťahu k neprijateľnej zmluvnej podmienke je o presadení noriem vyššej právnej sily a záväzku štátu prijať všetky kroky nevyhnutné na to, aby nekalá podmienka spotrebiteľa nezaväzovala. Pri dôslednom aplikovaní judikatúrnych záverov súdneho dvora tak aj prvostupňový súd ako článok súdnej sústavy EÚ a ako orgán členského štátu EÚ postupoval náležite a rozhodol vecne správne tým, že poskytol ochranu spotrebiteľovi pred nekalou rozhodcovskou doložkou.

Moc rozhodcu rozhodovať spory nie je delegovaná zo strany žiadneho verejnoprávneho subjektu (uznesenie ÚS ČR IV. ÚS 130/02). Prvostupňový súd interpretoval a aplikoval právo v súlade s medzinárodnou zmluvou.

Na strane žalovaného je dôkazné bremeno preukázať, že spotrebiteľ si vo svetle vyššie uvedených požiadaviek odvolacieho súdu (nielen formálne) individuálne vyjednal rozhodcovské konanie. V tomto smere popri nedôslednej argumentácii neboli doložené žiadne relevantné listinné dôkazy podporujúce záver o individuálnom vyjednaní rozhodcovskej doložky. Nie spotrebiteľ má dokázať, že nedošlo k individuálnemu vyjednaniu, ale dodávateľa zaťažuje bremeno presvedčivo preukázať individuálne vyjednanie (§ 53 ods. 3 OZ) - ani tento aspekt nie je v odvolaní zohľadnený. Z predloženej zmluvy nevyplýva individuálne vyjednaná rozhodcovská zmluva a žalovaný neoznačil žiadne iné relevantné dôkazy. Ak si spotrebiteľ individuálne vyjednal rozhodcovskú zmluvu, potom by muselo platiť, že si individuálne (podľa predstáv spotrebiteľa) vyjednal aj podmienky arbitráže. Z obsahu spisu však takýto záver rozhodne nemožno prijať. Dôvodne teda možno konštatovať, že žalovaný si dôkazné bremeno o individuálnom vyjednaní rozhodcovskej doložky nesplnil.

Žalobca nemal možnosť ovplyvniť obsah predmetnej doložky. Mohol ju buď prijať ako celok alebo odmietnuť. Obsah tejto rozhodcovskej doložky bol dodávateľom (žalovaným) vopred pripravený a na jej obsahu žalobca nijakým spôsobom neparticipoval. Už len tento samotný fakt spochybňuje tvrdenie odporcu, že ide o individuálny návrh žalobcu na riešenie prípadného sporu v rozhodcovskom konaní.

Inštitút individuálne dohodnutej podmienky je treba vykladať v súlade s cieľom smernice, podľa ktorej sa podmienka nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola pripravená vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou (čl. 3 ods. 2 Smernice).

Nič na tom nemení ani tá skutočnosť, na ktorú žalovaný poukazoval v odvolaní, že vyjednaníu tejto rozhodcovskej doložky predchádzal záznam sprostredkovateľa poistenia o potrebách klienta, ktorý bol spisovaný pri uzatváraní poisťnej zmluvy. Ak by sa navrhovateľ rozhodol osobitne individuálne vyjednať rozhodcovskú doložku, zaiste by tento záznam o sprostredkovaní poistenia, aj samotná zmluva neboli na predtlačenom formulári, ale osobitne konkrétne vyjednané a špecifikované tak, aby odrážali to, čo si navrhovateľ individuálne želá.

Z obsahu spisu a napokon aj tvrdenia samotného žalovaného nevyplýva, že by ako dodávateľ vysvetlil žalobcovi význam rozhodcovskej doložky, pravidlá, podľa ktorých sa bude viesť tento proces a po preukázateľnom poučení, jej dal na výber sa rozhodnúť. Preto, ak napríklad spotrebiteľ mal vyjednať tento súkromný proces, mal by nepochybne tieto pravidlá poznať. O nich však v spise tiež niet žiadnej zmienky. Preto tvrdenie žalovaného o tom, že takýto proces si dojednal spotrebiteľ (v danom prípade žalobca) a pritom nepoznal jeho obsah, je z pohľadu vykonaného dokazovania neudržateľné.

K námietke odvolateľa o nedostatočnom odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré najmä z pohľadu preskúmateľnosti rozhodnutia a eventuálneho odňatia možnosti odporcovi konať pred súdom odvolací súd udáva, že súd prvého stupňa venoval dostatočnú pozornosť okolnosti, ako bola rozhodcovská doložka v predmetnej poisťnej zmluve a súvisiacich listinách naformulovaná, analyzoval jej umiestnenie vo všeobecných poisťných podmienkach, ako aj v osobitných zmluvných dojednaniach a správne konštatoval umiestnenie predmetnej rozhodcovskej doložky, ako aj jej formulovanie v rámci všeobecných poisťných podmienok a osobitných zmluvných dojednaní. Je potrebné predovšetkým konštatovať, že osobitné zmluvné dojednania sú vlastne súčasťou všeobecných poisťných podmienok, aj keď sú tieto osobitne podpísané, avšak z pohľadu priemerného spotrebiteľa, ako je to v prípade navrhovateľa, nevymykajú sa tieto osobitné zmluvné dojednania osobitným spôsobom z rámca všeobecných poisťných podmienok a predovšetkým z charakteru vopred pripravenej predformulovanej zmluvnej podmienky. Dokazovanie vykonané na súde prvého stupňa potvrdilo, že žalobca nemal možnosť takto formulovanú podmienku nijakým spôsobom ovplyvniť a ako bolo vyššie naznačené, zodpovednosti v tomto smere sa žalovaný nemôže zbaviť ani s poukazom na pôsobenie sprostredkovateľa poistenia pri uzatváraní predmetnej poisťnej zmluvy v zmysle zákona č. 340/2005 Z.z. Práve táto okolnosť, teda pôsobenie sprostredkovateľa poistenia pri uzatváraní predmetnej poisťnej zmluvy, je dôkazom toho, že tieto predložené doklady, teda všeobecné poisťné podmienky a ich súčasť v podobe osobitných zmluvných dojednaní, nebolo možné meniť.

V predmetnej veci je nezanedbateľná aj tá skutočnosť, že len napr. trovy rozhodcu (276,- Eur) prevyšujú vymáhanú istinu pohľadávky vo výške 103,79 Eur. Už len táto skutočnosť predstavuje neprimeranosť arbitrážneho procesu.

Odvolací súd sa preto nestotožnil s tým, že rozhodcovská doložka bola individuálne dojednaná medzi účastníkmi konania.

Predkladanie takto dohodnutých rozhodcovských doložiek spotrebiteľom za stavu, keď nepoznajú pravidlá arbitráže, nevenujú pozornosť tejto časti formuláru, pretože táto doložka je zakotvená do všeobecných zmluvných podmienok vyhotovenej v štandardnej rozhodcovskej zmluve, na samostatnom liste - hárku papiera, odvolací súd považuje za nevhodné.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na judikatúru Súdneho dvora a na tú skutočnosť, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na nekalosť zmluvnej podmienky (Mostaza Claro, bod 25. - 27., C 168/05, Océano Grupo Editoria, Asturcom, a iné).

Dodávateľ (žalovaný) s odbornou starostlivosťou musel vedieť, že nemá používať neprijateľné podmienky, má poznať aj dôsledky ich používania.

Predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa rozumie „najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenie z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovanie služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä

omyl, leš, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušenie zmluvnej slobody (§ 4 ods. 8 zákona o ochrane spotrebiteľa).

K námietke odvolateľa, že sa prvostupňový súd nezaoberal testom primeranosti predmetnej rozhodcovskej doložky ako zmluvnej podmienky v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie a v tomto smere správne poukázal na okolnosť, že predmetná zmluvná podmienka prináša značnú nerovnováhu do vzťahu medzi účastníkmi konania. Ak žalovaný v odvolaní poukazuje na test primeranosti uvedený v článku 4 Smernice č. 93/13/EHS, najmä v podobe brania do úvahy povahy služby, všetkých špecifických okolností, ktoré sprevádzali uzatvorenie zmluvy a všetkých ďalších podmienok zmluvy vo vzájomných súvislostiach v čase uzavretia zmluvy, bolo jeho dôkazným bremenom v priebehu konania, aby preukázal, že z tohto pohľadu rozhodcovská doložka ako zmluvná podmienka nie je neprimeraná, a preto nemôže byť kvalifikovaná ako neprijateľná. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia jednoznačne zhodnotil aké ťažkosti, rozhodcovské konanie môže navrhovateľovi ako priemernému spotrebiteľovi priniesť z pohľadu uplatňovania jeho práva, ako aj istú mieru pochybností o nezávislosti rozhodcovského orgánu, pokiaľ jednoznačnú ingerenciu pri jeho voľbe alebo kreovaní má len žalovaný ako dodávateľ. Nemožno preto konštatovať, že by predmetná zmluvná podmienka v podobe dojednaní rozhodcovskej doložky prešla v pozitívnom slova zmysle testom primeranosti v zmysle článku 4 Smernice č. 93/13/EHS a obstála z pohľadu dodržania predpisov na ochranu spotrebiteľa.

Na týchto záveroch nič nemení ani eventuálne odlišná judikatúra iných súdov, nakoľko v predmetnej veci v zmysle vyššie uvedeného i v zmysle záverov súdu prvého stupňa nemožno konštatovať osobitosť dojednaní tejto zmluvnej podmienky v podobe rozhodcovskej doložky.

Na základe uvedeného je potrebné konštatovať, že súd prvého stupňa vo veci správne postupoval, pokiaľ návrhu vyhovel v dôsledku porušenia predpisov zabezpečujúcich ochranu spotrebiteľa a v nadväznosti na túto okolnosť rozsudok rozhodcovského súdu zrušil a odložil jeho vykonateľnosť. Taktiež je správny výrok prvostupňového súdu vo výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, pričom odvolací súd sa s dôvodmi prvostupňového súdu stotožňuje.

Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok ako vecne správny postupom podľa ust. § 219 ods. 1 a 2 O. s. p..

Odvolací súd mal na zreteli to, že súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí využil možnosť, že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Za takéhoto stavu nebolo potrebné, aby odvolací súd rozhodoval o trovách odvolacieho konania. Súd prvého stupňa, ktorý bude rozhodovať o trovách konania samostatným rozhodnutím rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 4, § 151 ods. 3 O. s. p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.